

2018

Helena Slavíková – Hrušková (*24. 4. 1924 Praha)

Akademická malířka Helena Slavíková – Hrušková se narodila v Praze v umělecké rodině. Oba rodiče malovali a talent své dcery podporovali. Po maturitě na smíchovském gymnáziu vystudovala Státní grafickou školu, kde uzavřela přátelství s Adrienou Šimotovou, Jiřím Chadimou, Jiřím Mádlem a mnoha dalšími, kteří, stejně jako ona, čekali na otevření vysokých škol. Po válce absolvovala Akademii výtvarných umění v ateliéru u profesora Mináře, profesora Želivského a poslední rok na grafice u profesora Pukla. Po absolutoriu našla možnost poprvé vystavovat ve spolku Umělecká beseda. S přestávkami, mnohdy vynucenými rušením a opětovným povolováním spolkové činnosti, je členkou Svazu výtvarných umělců, Jednoty umělců výtvarných a Výtvarné skupiny Femina. Obrazy Heleny Slavíkové Hruškové jsou ve veřejných a soukromých sbírkách nejen v České republice, ale i v Německu, Dánsku, Brazílii nebo na Novém Zélandě. Jejím manželem byl akademický sochař Miloš Hruška a také obě dcery zdědily umělecké nadání. Nejoblíbenější technikou akademické malířky Heleny Slavíkové – Hruškové je akvarel, který mistrně ovládá a pomocí pestré palety barev emotivně zachycuje přírodní scenérie, krajinu, zahrady, lesy, rybníky i moře. Velkou většinu svého díla vytvořila na své chalupě v Orlických horách, které jí jsou setrvalou inspirací. Kromě vlastní celoživotní tvorby začala před více než padesáti lety vyučovat děti ve výtvarném kroužku, založila Výtvarný spolek Hruška a této činnosti se v Praze 5, nyní v ateliéru na Janáčkově nábřeží, věnuje s velkým elánem dodnes. Výtvarným kroužkem prošly stovky dětí, dnešní účastníci jsou již několikátou generací, která ateliérem prochází.

Paní Slavíková Hrušková se celý život řídí Suewensovými slovy: „Úsměv je předtuchou ráje, je to odlesk z jiného světa. Úsměv často znamená zapomínat kvůli druhým na sebe.“

Dušan Krásný (*10. 3. 1929 Praha)

Je mistr Československa v basketbalu z roku 1960 a je zařazen na čestné listině mistrů sportu. Po skončení sportovní kariéry se stal uznávaným architektem. V československé basketbalové lize odehrál celkem 12 sezón v letech 1954-1966. Hrál za tým Spartak Sokolovo / Sparta Praha, s nímž získal 8 medailí, jednu zlatou za titul mistra Československa 1960, v letech 1956, 1959 a 1961 tři stříbrné za druhá místa a čtyři bronzové za třetí místa v letech 1957, 1962, 1964 a 1966. V československé basketbalové lize po zavedení podrobných statistik zápasů, od sezóny 1962/63, zaznamenal 122 bodů. S týmem Spartak Sokolovo / Sparta Praha se zúčastnil Poháru evropských mistrů v basketbale 1961, v šesti zápasech zaznamenal 36 bodů. Vyřadili holandský tým Wolves Amsterdam a finský Torpan Pojat Helsinky, neuspěli až ve čtvrtfinále proti rumunskému týmu CCA Steaua Bukurešť, kdy rozhodl rozdíl 8 bodů ve skóre ze dvou zápasů.

Jako architekt pracoval ve Státním ústavu pro rekonstrukci památkových měst a objektů. Podílel se tak například na vzniku první komplexně rekonstruované městské památkové rezervace - historického jádra Chebu, dále na rekonstrukci zámku Kaceřov, Kladruby u Stříbra a dalších.

Celoživotním mottem pana Krásného jsou slova Karla Čapka: „Člověk se nikdy nezbaví toho, o čem mlčí.“

Václav Malý (* 21. 9. 1950 Praha)

Je římskokatolický duchovní a pomocný biskup pražský. Po maturitě na pražském Gymnáziu Na Zatlance studoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen 26. června 1976. V roce 1977 podepsal Chartu 77 a o rok později byl jedním ze 17 zakladatelů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. V lednu 1979 byl zbaven státního souhlasu. Téhož roku byl obviněn z podvracení republiky a bez soudu řadu měsíců vězněn. Poté pracoval jako topič, zeměměřičský figurant, lampář a uklízeč toalet, zároveň však působil tajně jako kněz a podílel se na tvorbě katolického samizdatu. Téměř rok byl mluvčím Charty 77. Od roku 1988 byl členem Československého helsinského výboru.

V širokou veřejnou známost vešel za sametové revoluce v roce 1989, kdy moderoval velká lidová shromáždění na Václavském náměstí a 25. listopadu i shromáždění tři čtvrtě milionu lidí na Letenské pláni. Byl spoluzakladatelem a prvním mluvčím Občanského fóra.

V letech 1990–1996 působil jako kněz v Praze, nejprve u sv. Gabriela na Smíchově, později u sv. Antonína v Holešovicích. 1. prosince 1996 byl jmenován kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta, o dva dny později jej papež Jan Pavel II. jmenoval titulárním biskupem marcellianským a pomocným biskupem pražským. Vysvěcen byl 11. ledna 1997. Jeho biskupské heslo zní Pokora a pravda.

Pan Václav Malý, krom práce v církvi, navštěvuje země, ve kterých se vyskytují političtí vězni. Přichází do jejich rodin s duchovní podporou, sepisuje petice a nenásilnou formou bojuje proti tamějším režimům. Jeho cesty dosud vedly do Běloruska, Moldávie, na Kubu, do Číny, Súdánu, Íránu a Iráku. Pan Václav Malý je také zakládajícím členem a členem správní rady Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové.

Roku 1998 byl panu Malému propůjčen Řád T. G. Masaryka III. třídy, je rovněž nositelem Čestné medaile Tomáše Garrigua Masaryka za věrnost jeho odkazu, kterou mu udělilo Masarykovo demokratické hnutí. Dne 8. března 2012 se stal prvním laureátem Ceny Arnošta Lustiga.

Václav Malý je občanem Prahy 5, kde i žije.

František Pecháček – in memoriam (*15. 2. 1896 Záhornice †3. 2. 1944 koncentrační tábor Mauthausen)

Narodil se v Záhornici, většinu mládí prožil v Nové Pace, kde se stal členem sokolské obce. Po vzniku Československa se v roce 1918 připojil k armádě, získal hodnost poddůstojníka a zastával roli velitele školy pro výcvik tělesné zdatnosti. Stal se aktivním cvičitelem Sokola a s družstvem Československé obce sokolské dosáhl mezinárodních úspěchů. Po odchodu z armády přijal funkci vedoucího stálých škol obce sokolské v Tyršově domě, vytvářel hromadné skladby pro družstva cvičenců. Jedna z jeho skladeb zvítězila v mezinárodní gymnastické soutěži v Paříži v roce 1937. Je autorem skladby Přísaaha republice, předvedené třiceti tisíci cvičenci na X. Vsesokolském sletu v roce 1938.

Po vypuknutí druhé světové války se František Pecháček spolu s dalšími Sokoly připojil k odbojové organizaci Obec sokolská v odboji. Zastával funkci zemského velitele. V rámci ilegální činnosti se v jeho bytě konaly schůzky odbojářů, včetně schůzky se členem výsadku Operace Anthropoid, Janem Kubišem. Po atentátu na Heydricha byl František Pecháček spolu se svou ženou Emílií a rodinou svého bratra zatčen. Po výsleších ve vyšetřovacím zařízení na Karlově náměstí byli manželé Pecháčkoví odesláni do koncentračního tábora. Emílie Pecháčková byla 26. ledna 1943 popravena v plynové komoře. František Pecháček byl nejprve vězněn v malé pevnosti v Terezíně, odkud byl později převezen do Mauthausenu. Zde byl 3. února 1944 popraven, způsob jeho popravy není jednoznačně zdokumentován.

Jméno Pecháček zůstává v paměti sokolů-cvičenců dodnes. Od roku 2000 zařazovali Pecháčkovu cvičení z roku 1938 do mužských sletových skladeb bratři Václav Pavelka a František Dosedla. Návuk skladeb vedli bratři Miroslav Vrána a Josef Zedník. Ti také od roku 2006 organizovali čestnou sokolskou stráž u pamětní desky ve sletových dnech. Když byla ukradena kovová pamětní deska se jmény manželů Pecháčkových, obyvatele domu v čele s univerzitním profesorem Polákem se složili a zasadili pamětní desku novou, z bílého mramoru.

Petr Sýkora (*9. 5. 1974)

Vystudoval mezinárodní vztahy na Vysoké škole ekonomické, poté získal titul MBA na Thunderbird School of Global Management v Arizoně.

Ještě v době studia v roce 1993 založil s Janem Černým společnost Papirius, která se postupně stala největším dodavatelem kancelářských potřeb ve střední a východní Evropě. V roce 2006 společnost prodali americké firmě Office Depot, pro kterou pak ještě několik let pracovali.

O pět let později, v roce 2011, Petr Sýkora společně s Janem Černým založili nadaci Dobrý Anděl po vzoru slovenské neziskové organizace Dobrý Anjel, za kterou stál současný slovenský prezident Andrej Kiska. Petr Sýkora a Jan Černý věnovali na provozní náklady nadace dohromady 25 milionů korun, aby příspěvky dárců mohly být zasílány potřebným do posledního haléře. Během sedmi let nadace Dobrý anděl pomohla více než šestitisícům rodin s dětmi, které zasáhla vážná nemoc.

V roce 2015 získal pan Petr Sýkora za zásluhy o udržení a rozvoj celospolečenských hodnot Cenu Arnošta Lustiga.

Petr Sýkora je ženatý, společně se svou ženou vychovávají dva syny. Bydlí v Praze a část roku tráví na Novém Zélandu. Petr Sýkora je vegetarián, věnuje se józe a jeho nejoblíbenějším dopravním prostředkem je kolo.